

Specialuddannelse „forældes“ lige så hastigt som materiellet — eller rettere endnu hurtigere, idet planlægning af moderniseringer og fornyelser må ske forud for faktisk materielforældelse. Denne planlægning må — ligesom disponeringer ved påførte hændelser — hvile på specialiserede erfaringsgrundlag og har derfor som forudsætning en nøje og konstant føling med flyvevåbnets særlige vilkår og muligheder.

Den faste organisation må af hensyn til fornøden smidighed lejlighedsvis suppleres med en særlig ad hoc projektgruppe til i enhver henseende at varetage en bestemt opgave, f. eks. introduktion af en ny materieltype eller indførelse af større modifikationer. En sådan projektgruppe sammensættes efter omstændighederne af forskellig teknisk, operativ, økonomisk og merkantil sagkundskab. Rationel personeldisposition kræver desuden personelforvaltningens direkte integrering, så længe arbejdet står på.

Da enhver opgave i øvrigt må løses efter prioriteringsprincippet på bekostning af andre hensyn og inden for den givne økonomiske ramme, er ansvaret for flyvevåbnets samlede produktion udeleligt og nøje forbundet med, at faglig indsigt og erfaring kan udnyttes optimalt. Dette kræver tillige subjektiv vurdering af den vægt, de enkelte specialisters holdning til forekommende spørgsmål bør tillægges. Det komplicerede samarbejds succes — og dermed effektiviteten — vil efter almen erfaring være afhængig af, at flest mulige beslutningsbeføjelser delegeres så langt ned i systemet, som helhedshensynet gør forsvarligt.

For så vidt angår detailløsninger, hvoraf helheden opbygges, er der i flyvevåbnet rige valgmuligheder, som fuldt udnyttes ved et elastisk spil på personelle og materielle ressourcer. Med øget anvendelse af mere avancerede registreringsmetoder, f. eks. EDB, kan opnås visse goder for de formelle sider af forvaltningsgrenene. Flyvevåbnets begrænsede størrelse sammenholdt med udviklingshastigheden og de særlige risici ved virksomheden medfører imidlertid, at kvantitative registreringer af det alt passerede har begrænset betydning for beslutningsfunktionen, der naturligt må have fremtidsforventningen som grundlag. Personel- og materielregistraturerne samt regnskabsvæsen viser alene resultatet af allerede

trufne dispositioner. Den egentlige fremadvendte forvaltning på samtlige områder må være gennemgribende integreret i hele den faglige virksomhed og har derfor en faglig organisation som forudsætning. Kun herved er der mulighed for at disponere så sikkert og hastigt, at størst mulig effekt kan opnås for de indsatte midler.

Flyvevåbnet gennemgik som bekendt i perioden 1952-55 en alvorlig krise, som gav anledning til et reorganiseringsarbejde, hvori deltog udenlandske eksperter med speciel erfaring. Dette arbejde førte til den organisation, som flyvevåbnet har haft siden 1955, og som er baseret på ovennævnte principper. Der er sikker erfaring for, at denne organisation virker smidigt og effektivt. Denne opfattelse af organisationens egnethed er da også blevet bestyrket efter forhandlingerne i det forsvarspolitiske udvalg i 1966, som førte til, at flyvevåbnets organisation blev anvendt som model ved justeringer af de andre værnorganisationer i den udstrækning, deres særpræg har tilladt det.

I denne forbindelse kan det ikke være uden interesse at erindre sig, hvad der for nylig har kunnet iagttages i Vesttyskland (Starfighter-problemet). Dette problems opståen skyldes vel nok især et for lavt erfaringsniveau i forhold til den påtagne opgave. Men der er grundlag for en formodning om, at krisens omfang er en følge af en uhenigtsmæssig organisation, i hvilken alle forvaltningsmæssige afgørelser af betydning er lagt højere op, end saglige hensyn gør betryggende, mens værncheferne, der benævnes inspektører, ikke har beføjelser til øjeblikkelig indskriden og regulering af midlernes anvendelse.

Denne formodning er bekræftet af den omstændighed, at general Steinhoff før sin tiltræden som Inspektør der Luftwaffe over for daværende forsvarsminister von Hassel stillede krav om helt ændrede beføjelser på de nævnte områder.

Det er min overbevisning, at den organisatoriske udvikling, som på grundlag af interne og eksterne erfaringer har ført frem til den nuværende ordning for flyvevåbnet, har vist sig særdeles hensigtsmæssig. Den danner et godt grundlag for evolutionært at komme videre med yderligere rationaliseringsforanstaltninger, især efter „største-